

31 Mart Seçimleri, Erdoğan'ın Yenilgisi ve Sahte Umutlar Üzerine

31 Mart Seçimleri, bazı yerlerde ''sürpriz'' olmayan ama genelde de beklenilmeyen bir sonuçla tamamlandı. Erdoğan ve partisi 22 yıllık iktidarı sonrasında ilk defa bir seçimden yenilgiyle çıktı. Başka bir ilk ise CHP'nin yarım asır sonra birinci parti olarak seçimi bitirmesiydi. Kuzey Kürdistan'ın önemli bir bölümünde ise, devletin fiili bütün engellemeleri ve hilelerine rağmen DEM parti -legalist Kürt hareketi- seçimleri önde bitirdi. Erdoğan ''hiç beklenilmeyen'' bir üslupla seçim sonuçlarını kabul etti -Van Belediyesine çökme operasyonu hariç. Erdoğan'ın seçim yenilgisini kabul etmesinin nedeni Erdoğan'ın çokça yenilmesidir. Erdoğan şayet 2019'daki gibi az farkla seçimleri kaybetseydi, bu seçimleri ''çalınmış'' ilan edebilir ve yenileyerek her türlü hileye başvurabilirdi.

İnsanlar şimdi, 14/28 Mayıs seçimlerinden sonra nasıl bir değişiklik oldu da, Erdoğan'ın 31 Mart seçimlerinde mağlup olduğunu sormaktadır. Bu üzerinden durulması gereken bir husustur. 14/28 Mayıs seçimleri esas itibarıyla Erdoğan'ın polarize ettiği İslamcı/Türkçü temelde, bir ''beka'' sorunu çerçevesinde ilerledi. Kılıçdaroğlu, ''beka'' meselesinin tutmayacağını ve bundan dolayı ''demokrasi'' ve ''refah'' üzerine toplumu ikna edebileceğini düşündü ama olmadı. Bir diğer önemli etken ise Millet İttifakı'nın parçalı hali ve her bir bileşeninin işleri kendi istediği noktaya doğru çekme isteği, seslenmeye çalıştığı ''muhafazakar ve milliyetçi'' kitlede çok karşılık da bulmadı ve bu kitleler 21 yıldır iktidarda olan ''siyasi istikrarı'' seçtiler. **Bir diğer majör faktör ise bu ülkenin kuruluşunda -çimentosunda- bulunan Türkçülük ve sünni İslam anlayışı ile şekillenmiş kitleler, Kürt ve Alevi kökenli bir adayı -kendilerine ne kadar hitap**

ederse etsin- seçmektense, geleneksel kodları sürdürebilecek adayı tercih ettiler. Tam da bu noktada, İmamoğlu'nun bu geleneksel kodları temsil etmesi, milliyetçi ve muhafazakar kitlenin en azından bir kısmının nispeten tercih edebileceği bir aday olarak çıkmasına ve Türkiye genelinde bu adayın temsil ettiği çizgiyi desteklemesine neden olmaktadır. Bir diğer faktör ise ekonomik krizin sürekli olarak derinleşmesi, yoksulluğun katlanarak büyümesi ve asgari ücretten dahi az alan emeklilerin ''sosyal demokrat'' belediyelerin verebileceği bazı sosyal yardımları hiç önemsiz görmemesidir. Bu ''sosyal yardımlar'', CHP büyükşehir belediyelerinin ''seçim ekonomisi'' olarak da görülebilir.

Erdoğan'ın 28 Mayıs Seçimlerinden sonra vaat ettiklerini yerine getiremiyor olması, rejimin Rabia'dan Sisi'ye geçiş yapması ve Filistin'de süren soykırımcı savaşta sözde Filistin halkından yanayken, soykırımcı Siyonizmle iş tutması, kendi tabanının da erimesine ve seçimleri kaybetmesine neden diğer bazı faktörlerdir. Evet, Erdoğan'ın partisi son 10 senedir oylarını düşürerek ilerlemekteydi ama bugün durum farklı. **Toplumun İslamcı Türkçülük temelinde sürekli polarize edilmesi Erdoğan'ın dahi sürdüremeyeceği bir siyasal atmosfer yaratmıştır.** Mevcut dünya sahnesi içerisinde, yeni İslamcı güçlerin Erdoğan'ı direk hedef göstermeden AKP'nin yozlaştığını ve İslam davasına -Erbakan'ın tabiriyle İslam ve Kuran düşmanı İsveç'in Nato'ya dahil edilerek- ihanet içerisinde olduğu en azından tam olarak temsil edemediği görüşü gittikçe yaygınlaşmakta, İslamcı kitlelerin Yeniden Refah gibi bilim karşıtı, kadın düşmanı, LGBTQ düşmanı, hayvan düşmanı köktenci bir partiye doğru kaymasına vesile olmaktadır. Beri yandan ise bu seçimlerde katılımın bir öncekilere göre daha düşük olması, sandığa gitmeyen AKP kitlesinin de hatırı sayılır olduğunu göstermektedir.

Evet, Erdoğan kaybetmiştir. Şimdi bu yeni durumun bu dünyada kökten ve radikal bir değişiklik isteyen -devrim- ve bunun için mücadele eden herkes için derinden ele alınması gerekir.

Erdoğan'ın yenilgisi ve kitlelerin sevinci

Seçim sonuçları açıklanmasının ve belirli bir netlik kazanmasının akabinde, Türkiye/Kuzey Kürdistan genelinde bir bayram havası olarak karşılandı -ve bu durum önümüzdeki süreçte devam edeceğe benziyor. İnsanların büyük bir çoğunluğu seçim sonuçlarından memnun ve herkesin memnuniyet nedeni ise bazı temel farklılıklar arz ediyor -rneğin Kürt illerinde kayyumların en azından şimdilik alt edilmesi gibi.

Kitlelerin mutluluğunun önemli bir kısmını özellikle de Gezi sürecinden sonra sürekli olarak agresifleşerek, toplumdaki ''ötekileri''; Kürtleri, kadınları, LGBTQ bireyleri, toplumun tüm kesimlerinden ilericileri, devrimcileri ve hatta burjuva muhalefetin siyasi ve ''entelektüel'' temsilcilerini bastırması, şeytanileştirmesi ve açık hedef olarak göstermesi sonucunda bu sistemin hali hazırdaki rejimine ve onun temsil ettiklerine duyduğu öfkeden ve bu rejimden kurtulmak istemelerinden kaynaklamaktadır. Bundan ötürü **insanların sevinçlerini anlamak – ama yaslandıkları temelini yani bu rejimin seçimle değişeceği, reformlar yoluyla ''kötülüğe'' karşı kazanılacağı dşnncesinin parçası olmamak gerekir.**

CHP'nin ''başarısı'' ve yeni siyasi tablo

CHP yarım asır sonra birinci parti olarak seçimleri sonuçlandırdı. 14/28 Mayıs seçimleri sonrasında genel olarak burjuva muhalefetle yenilgi alan ve bir destabilize durumu yaşayan CHP Kasım ayında yaptığı kurultayından sonra nispeten gücünü konsolide edebilmiş, ''demoralize'' olmalarına rağmen, İstanbul ve Ankara gibi büyük ve kilit şehirlerde mevcut başkanlarıyla hızlı bir şekilde yerel yönetim çalışmalarına atılabilmiştir. CHP bir önceki seçimlerden de ders çıkartarak sözde ''ittifak'' ama aslında çok başlı bileşenle hareket etmek yerine bir ''taban ittifakı'' stratejisi seğmiş ve

özellikle de büyük şehirlerdeki avantajlarını kullanarak, aynı zamanda rejimin agresif bir şekilde ''yerel yönetimlere saldırmasını'' burjuva ''muhalefetin'' omurgasını kırabilmek için hamleye girişmesini, toplumun ilerici güçleri de dahil olmak üzere ''şayet biz gelmezsek gelecek olan budur'' diyerek ikna etme girişimleri bu sonuçları almasında başarılı olmuştur. Mİllet İttifakı bileşen partileri neredeyse adeta erimiş ve CHP altında birleşmiştir. **CHP ''sosyal demokrat'' bayrağı altında Türkçü faşistlerden, ''ılımlı'' İslamcılara, muhafazakar ''liberallerden'' Kürtlere ve Alevilere kadar bir ''taban ittifakı'' oluşturabilmiştir.**

Bu yerel yönetim seçimleri Erdoğan'ın çağrısı üzerine İstanbul ve Ankara'da yoğunlaşmıştı. Erdoğan, özel olarak İstanbul'u pilot bölge seçti ve 17 bakanıyla birlikte yoğunlaşmış bir kampanya sürdürdü. Tüm bunları yapmadaki esas nedeni İstanbul'un sermaye hacmi açısından büyük bir ''arpalık'' olmasından ötürü değildi -ki bu da önemli bir faktördür. **Esas neden**, İmamoğlu'nun bir önceki İstanbul seçimlerinde Erdoğan'ı iki defa yenmesi -ikincisinde farkla yendi- ve hakim sınıflar arasında yükselen bir önder olarak gözükmesi durumuydu. Ve öyle görülüyor ki İmamoğlu -şayet her şey yolunda giderse- CHP'nin 2028 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin en güçlü adayı olarak görülüyor. İmamoğlu'nun ''hibrit Kemalizm'' modeline uygun olması, muhafazakar gelenekten gelmesi ve siyasal İslamın ''ılımlı'' kitleleri tarafından dahi hoş görülmesi, Kemalizmin kurucu değerlerine sadık kalıyor oluşu, her ne kadar Türk şovenizmin kurucu partisinin temsilcisi olsa dahi bariz bir Kürt düşmanlığı yapmıyor oluşu, şimdiden toplumun çeşitli kesimlerinden gerekli ''takdiri'' toplamasını sağlamıştır.

Kürdistan ve kayyumlar

Dem Parti Türkiye/Kuzey Kürdistan genelinde seçimlere kendi partisiyle girdi. Bazı yerelerde ''kent uzlaşısı'' yaptı bazı yerelerde ise ittifaklar oluşturdu. Fakat hedefinde esas olarak bir önceki seçimlerde ellerinden zorla alınan belediyeler vardı.

Kayyum belediyeciliği sadece bir siyasi partiye yönelik girişim değildi -objektif olarak böyle olsa bile. **Kayyumlar temelde Kürt halkının bastırılması ve asimile edilmesinin bir parçası olarak hayata geçti.** Sömürge valiliği gibi, **Kürtleri temsil eden herkese ve her şeye** yönelik büyük sindirme ve baskı uygulandı. Binlerce Kürt siyasetçi tüm temel hakları gasp edilerek tutuklandı, çoğuna hiç kanıt gösterilmeden onlarca yıl cezalar yağdırıldı. Yine bölgede gençliğe yönelik özel ve hedeflenmiş takip, yıldırma ve sonucunda göçe zorlama siyaseti izlendi. Böylece Kürt siyasi hareketini yalnızlaştırmak ve siyasi etkisini kırmak hedeflendi. AKP kendine yakın ''fikir'' kuruluşlarında kayyumlarla ''terörün beli kırılmıştır'' diyerek, bölge halkının ''artık özgür'' olduğunu ve dolayısıyla da DEM partiyle arasına mesafe koyduğu propagandasını yaptı. Böylece kendi kayyum politikasının ''yerinde'' olduğu düşüncesini aşıliyordu.

Seçimlerin halkın kurtuluşu için temel olarak hiçbir değişikliğe yol açmadığı gibi, rejimin Kürtler üzerindeki, baskı, sindirme, yalnızlaştırma siyasetini ''normalleştirmek'' için kayyumlar hakkında dezenformasyon yayma çabalarını boşa çıkarması açısından, Kürt oylarının meşru olduğunu söylemek gerekir. Tekrar vurgulayalım, bu devletin ceberutluğuna ve bunu ''normalleştirmek'' için kayyumları kullanmasına yönelik Kürt oyları meşruluk barındırmaktadır. **Bununla birlikte, bu ''zaferin'' başta Kürt halkı olmak üzere, geniş halk kitleleri için temel hiçbir değişiklik yapamayacaktır.** Büyük olasılık olarak rejimin masasında duran şeylerden biri, Kürtleri yeniden hedef göstererek, yeniden bir kayyum kasırgası izlemek olacaktır. Güney Kürdistan'a kanlı bir operasyon başlatarak, diğer hakim sınıf kliklerini arkasına toparlayabilir. Ve

böylece ‘‘seçim zaferini’’ gölgede bırakmayı deneyebilir. Erdoğan her ne kadar seçim sonuçlarını kabul etmiş görünse bile, toplumdan yükselecek olan meşru ‘‘Erdoğan istifa’’ talebini bastırmak için, Kürtleri daha güçlü bastırarak, bu sürecin üstesinden gelmek isteyebilir. Tabii Erdoğan’ın tüm bunları yapabilmesi, dünya arenasının ve dolayısıyla Ortadoğu bölgesinin de nispeten ‘‘elverişli’’ olmasına bağlıdır. Zira kendi başına girişebileceği bir hamle, onun sonunu da hızlandırabilir.

Erdoğan, seçim sonuçlarını gönülsüzce kabul etse bile, rejim Wan’da bir kumpas kurarak, AKP’li rakibine yüzde 55 farkla kazanan DEM adayı Abdullah Zeydan’ın ‘‘seçilme yeterliliği’’ olmadığını ileri sürerek mafyavari üzerine çökmeyi denedi. Wan’da üstün bir yenilgi alan AKP’nin adeta intikam alırcasına devlet olanaklarını harekete geçirmesindeki temel neden, Zeydan’ın mennu haklarının olup olmaması değildi. Rejim Wan üzerinden Kürtleri terörize ederek, bu vesileyle geniş kesimlerin de ‘‘sinir uçlarını’’ da denemiş oldu. Bu çökme operasyonu sadece Kürt kitlelerinde değil, toplumun geniş kesimlerinde önemli reaksiyona neden oldu. CHP dahi, açık bir şekilde bu operasyonun karşısında durdu -her ne kadar kitle seferberliği yapmasa bile-. Beri yandan tüm bu olanlar tekrar gösterdi ki, **meşru ve kitlesel ayaklanmalar herhangi bir haksızlığın karşısında en katı rejimlere dahi geri adım attırabilir.** Şayet Wan’daki gerici saldırıya Türkiye/Kuzey Kürdistan’da geniş ve kitlesel karşı koyuşlar olmasaydı, sadece lokal ve dayanışma temennileriyle kalsaydı, Abdullah Zeydan mazbatasını alamayabilirdi. Haksızlık karşısında sokağa dökülen aktif kitlesellik, rejimin bir sonraki hamlelerini de ‘‘rahatça’’ yapmasının önünde güçlü bir faktör olarak durmaktadır.

Aldanmanın ve kendini aldatmanın şampiyonları

DEM’in meşru ‘‘zaferi’’ gelişi güzel kullanılan ‘‘halkın

iradesine'' değil, rejiminin önümüzdeki günlerde Kürt illerindeki belediyelerle ne yapıp ne yapmayacağına bağlıdır. Aslında halk iradesi, bu sistem altında, sistemin yönetici gücünün tesisi ve devamı için hakim sınıfların uydurduğu bir illüzyondan başka bir şey değildir. Seçimler bu sistemin devamlılığı açısından önemlidir, bu hakim sınıf kliklerini bir arada tutan ve gücün aktarımı için ''demokratik'' süreçtir. Bununla birlikte halk kitlelerinin seçimler yoluyla ''siyasal katılımı'' bu sistem için önemlidir ama esas değildir. Zira bu ülkenin tarihinde de görüleceği üzere defalarca kez darbe ve darbe girişimi yapılmış, bazen göstermelik hükümetler düzenlenmiş, teknokratlar eliyle çeşitli ''devlet işleri'' idare edilmiş ve hatta Erdoğan son 10 yılda yaptığı her şeyi ''milli iradeye'' dayandırarak bu ülkenin anayasasına dahi uymamış, milletvekilleri hapse yollanmış onlarca belediyeye kayyum atanmıştır. **Tüm bunlar halk iradesi ile değil, halk iradesine rağmen olmuştur.** Çünkü bu sistem, insanlığın kurtuluşunu, halkın temel çıkarlarını temel almaz, bu ülkenin hakim sınıflarının çıkarlarını temsil eder.

Halk katmanlarında rejime dair öfkenin büyümesiyle, popülist siyaseti mesken eylemiş yeni Tip'te partiler, 200 yıllık ''belediye sosyalizmi'' argümanlarını pazarlayarak, sisteme dair köklü eleştiri yapmaksızın, rejimin temsil ettiği İslamcı Türkçü gerici zihniyete vurmak yerine sorunu çoğunlukla Erdoğan'ın şahsında odaklandırmış -Sülale devri- ve egemenlerin diğer bir kliği olan Kemalistler arkasında hizalanmıştır. Bu anlayışa uzak olmayan sözde devrimci/sosyalistler, -aslında dizginlerinden boşanmış legalist reformizm- başka türde popülizmle, sisteme onun temsilcilerine, halk saflarındaki etkilerine dokunmadan, şovenizm şampiyonu TKP ile ''hayırlı'' ve ''kışkandırıcı'' bir ittifak gerçekleştirerek, halk kitlelerinin öfkesini seçimler aracılığıyla bir kere daha, hakim sınıf çarkları içerisinde boğazlamışlardır.

Reformistlerin en büyük handikapı, rejim karşıtlığını sistemin

işleyişi ve dinamiği dışında ele alması ve böylece hakim sınıfların diğer bir kanadına ''oy verin'' çağrısında bulunması iken, halk kitlelerinin çekildiği bu burjuva zeminde, kendi arkalarından geleceğini unmalarındır. Netice bunun tam tersini göstermiştir. Bu sisteme ve onun işleyişine şu ya da bu oranda öfke duyan halkın azımsanmayacak bir çoğunluğu yine bu sistemin yapısı ve dinamiğinden çıkamadıkları için hakim sınıflar içerisinde ''en makul'' olanı takip etmeyi yeğlemişlerdir. Bahsini ettiğimiz bu uslanmaz reformistlerin aldığı yenilginin temelinde, Lenin'in tabiriyle ''aldanmak ve kendini aldatmak'' yatmaktadır.

İnsanlığın umuda ihtiyacı var, ama sahte umutlara değil!

28 Mayıs seçimlerinden Erdoğan'ın ufak farkla da olsa zaferle çıkması, rejimden ve onun temsil ettiği her şeyden öfke duyan kitleler üzerinde hatırı sayılır bir demoralizasyon oluşturmuştu. Hem burjuva ''muhalefeti'' hem de reformist güçler içerisinde geriye düşme ve kısmi parçalanmalar gerçekleştirdi. En büyük fatura Kılıçdaroğlu'na çıktı ve kendi partisi tarafından görevine son verildi.

28 Mayıs seçimleri öncesinde sahaya sürülen Kemalizm, halihazırdaki rejime yeni bir alternatif olarak sunuldu. Kemalizme hibrit bir form verilerek, bir yandan bu ülkenin kurucu ilkelerine sadık kalmayı diğer yandan ise ''Yeni Türkiye''nin yarattığı, toplumun önemli bir kısmına sirayet eden siyasal İslam anlayışının ve değerlerinin bazı unsurları içerildi. Kurucu inşa olarak Türkçülük ''zamanın ruhuna'' uygun olarak güncellendi. İnsanlara ölümü (İslamcı Türkçü faşist rejim) göstererek sıtmaya razı etmeye çalıştılar. Kılıçdaroğlu seçimleri kazanamamış olsa bile, geniş kesimlere yaydığı ve tartıştırdığı bu yeni tipte Kemalizm, en ''soldan'' liberallere, oradan da Kürt hareketine kadar -aynı seviyede olmamakla birlikte- çeşitli kabuller topladı. CHP yerel yönetim seçimlerinden almış olduğu avantajla,

hibrit Kemalizmi hali hazırdaki rejime ve onun ceberut uygulamalarına yegane alternatif olarak sunulacaktır.

Şimdi 31 Mart seçimleriyle durum farklıdır, zira millet ittifakının parçalanmasına, CHP'nin tartışmalı bir kurultay geçirmesine rağmen, birçok yerel yönetimde kazanarak çıkması ve birinci parti olması, rejimde ve AKP içerisinde çatlakların derinleşmesine, AKP kitlesinin daha fazla AKP'den uzaklaşmasına ve bir kısmının siyasal İslamın diğer temsilcilerine bir kısmının ise ''kararsızlara'' dönüşmesine neden olabilir. Böylesi bir siyasi dağınıklık içerisinde, devrimin kitle potansiyeli olan rejime öfke duyan geniş halk kitleleri, CHP'nin sözde ''alternatifinin'' peşinden gitmeye **yoğun bir eğilim içerisindedir.** İnsanlar 28 Mayıs seçimlerinden sonra bir kez daha sahte umutlara kapılmakta ve bu sisteme onun hali hazırdaki temsilcilerine karşı yine bu sistemin kurucu unsuru olan Kemalistlerin kanatları altına girmeye **oldukça istekli** bir konumdadırlar.

Açıkça söyleyelim, CHP çözümün değil, bugün yaşadığımız sorunların parçasıdır. Hakim sınıflar arasında sorunun tespiti ve ele alınmasına yönelik niceliksel farklar olsa bile, onlar bu sistemin sürekli dehşet üzereine dehşet üreten yapısına dair kalıcı bir değişiklik getiremezler. ''Kürtleri belediyeye almayacağım'' diyen, göçmenlere ''işgalci pislikler'' diye hitap eden belediye başkanları -ve daha da derinde parti yapılanması- ile, bu sistemin işlemesine yönelik ''yol'' tartışmasının dışına çıkmamaktadırlar. İmamoğlu her konuşmasında ''1924 Ruhu''na gönderme yaparken, bu ''ruhun'' gücünü konsolide ettikten sonra 1927'de kadar bir cümle tüm muhalefeti, Kürtleri ve azınlıkları katliamlardan geçirerek, askeri faşist bir diktatörlük inşa ettiğinden bahsetmez. Evet, CHP ve etrafında odaklanmış klikler bu rejimden rahatsızlık duymaktadır ve evet, **onlar bu kan emici sistemin başına geçmeye adaydırlar.** 0 yüzden ''alternatif'' olarak sunulan ve bir umut olarak sunulan şey, insanlık için gerçek bir umudu barındırmamaktadır.

Fakat insanlar çaresiz ve umutsuz değiller. **Devrim**, sadece bu coğrafya da değil, dünya çapında bulunan ve bu sistem altında çözülemeyecek olan çelişkileri çözebilecek **yegane yol ve gerçek bir şanstır!** Erdoğan'ın yenilgisine sevinen ve tüm bunlardan kurtulmak isteyen herkesin, insanlığı, gezegeni ve üzerinde yaşayan canlıları dönülmez bir yıkıma doğru götüren bu sistemden kurtulmak üzere, gerçek ve bilimsel bir umuda ihtiyacı var; ve bu gerçek bir devrimdir!

Daha önceden de söylediğimiz üzere;

*‘‘Bu rejimden rahatsızlık duyanlar, ilericiler, Kürtler, Kadınlar, LGBTQ bireyler, azınlıklaştırılmışlar, azınlık inançlar ve inanmayanlar şimdi derin bir şok ve üzüntü içerisinde. Umutsuzluğa sürükleniyorlar çünkü aldatmanın ve kendini aldatmanın parçası oldular...Hakim sınıfların parçalanmışlığı arasında kapana sıkışmış, gerçek çıkarları bu sistemin köklü değişmesinden yana olan halk kitleleri, tüm bu olup bitenlerin temel sorumlusu olmadığı gibi, bilimsel bir umut temelinde bu koşulları altüst edecek olan gerçek bir devrimin parçası olabilmek için dönüşebilirler. Karamsarlığa kapılmanın, yegane yolun başka bir seçimden geçtiğini düşünmenin ve ‘bir sonraki sefere kazanacağız’ diyerek, dehşet üzerine dehşet üreten bu sistemin işlemesine gözlerimizi kapamanın zamanı değil! **Şimdi dünyada ve toplumda neler olup bittiğini, gerçek değişim dinamiklerini ve fay hatlarını bilimsel bir temelde anlamak ve tüm bunlara insanlığın gerçek kurtuluşu olan, komünist devrim ile müdahale etmek ve her türden baskının ve sömürünün sonlandığı bir gelecek için, komünizm bilimini, yeni komünizmi öğrenmenin, başkalarına öğretmenin ve böylece gerçek bir devrim hareketinin parçası olmanın zamanıdır! Buna mecbur ve muktediriz!’’***

Yıkıntılarının İçinde Umut ve Başka Bir Dünyanın Potansiyeli

Depremi üzerinden henüz 3 gün geçti. Deprem bölgelerinde insanlar çaresizce yakınlarını ya da değil, depremzedeleri çıkarmak için dondurucu soğuk ve felaketin getirdiği şok dalgası altında canlara ulaşmaya, onları kurtarmaya çalışıyorlar. **Her zaman enselerinde hissettikleri ''devlet'' ve onun ''heybetli gücü'' bu sefer yok.** Bu ülkeyi yönetenler ve onların ceberut devleti halkın yardımına koşmak şöyle dursun, halkın yardımına koşan devrimcileri, ilericileri, Kürtleri nasıl engelleyebilirsiniz derdiniz. Olağanüstü hal ilan edildi ve sosyal medyaya sansür uygulandı. Özellikle Twitter, enkaz altında kalan insanların yer bildirdikleri ve yardım istedikleri bir ağa dönüşmüşken, rejim tarafından böylesi bir sansürün uygulanması insanları tekrar ve tekrar ölüme mahkum etmekten başka bir şey değildir. **İster burada isterse dünyanın başka bir yerinde olsun, bu sistemin ve onun devlet aygıtının görevi insanlığın temel çıkarlarını korumak değildir. Aksine bu sistemin varlığı insanı, doğayı ve üzerinde yaşayan canlıları sürekli olarak yaşamsal tehlikelere atar ve varoluşsal bir krizin eşiğine doğru çeker.**

Ancak sistemin tüm acımasızlığına, ceberutlüğüne rağmen yalnız değiliz! Depremi hemen ardından dünyanın her bir yanında insanların yürekleri deprem bölgesindeki insanlar için atmaya başladı. Birbirini tanımayan insanlar, hatta Kürdistan'da Elbistan diye bir ilçenin varlığından dahi haberi olmayan insanlar, nasıl yardım edebiliriz diye harekete geçer oldular.

Dört bir yandan insanlar, sadece ekonomik olarak değil, aynı zamanda fiziki olarak da depremzedelere -ki bu aynı zamanda devletzede de demektir- yardımcı olmak için seferber oldular. Binlerce doktor, hemşire, sağlıkçı hiçbir altyapı, hiçbir ekipman olmamasına rağmen, deprem bölgesine gittiler. Kızılay henüz yeni kan bağıışı çağrısında bulunmuşken on binlerce insan kan verme merkezlerine akın ettiler ve stokları doldurdular. Sosyal medyada ''yabancı kurtarma ekipleri için çevirmen arıyoruz'' çağrısından dakikalar sonrasında çevirmen dernekleri ''yeterince çevirmen bulduk'' diyebiliyorlar. Dünyanın çeşitli ülkelerinde ufak burslarla öğrenim görmeye çalışan öğrenciler harçlıklarından 40-50 Euro'da olsa deprem bölgelerine yolluyorlar. Milyar dolarlık şirketlerin CEO'ları görmezlik ve duymazlık içerisinde, ''ülkenin kalkınmasına'' devam ederken, bu şirketlerin 8500 TL (440 Euro) asgari ücretle çalışan işçileri kendi aralarında topladıkları paraları deprem bölgesine yolluyorlar. Bursa'da bir fabrikada işçiler 24 saat mesai yaparak depremzedeler için battaniye dikiyorlar. Doktorlar depremden hasar görmüş binalarda, artçı depremlerin yoğunluğu ve şiddetine rağmen insanları kurtarmaya devam ediyor. Her yaştan on binlerce insan deprem bölgesine yardım için gitmek istiyor. Ülkenin her bir köşesinde özellikle İstanbul, Ankara ve İzmir gibi büyük şehirlerde, her bir köşebaşında insanların kolilerle yardım noktalarına doğru ilerlediklerini görmek normal bir rutine dönüşmüş durumda. Deprem bölgesine gitmek üzere bir STK'nın önüne gelen kamyonu, jenerasyon, cinsiyet, cinsel eğilim fark etmeksizin insanların zincirler yaparak, ''kimliksiz'' bir şekilde, birlikte çabaladığını görüyorsunuz. 8 yaşındaki çocuk, deprem bölgesine topunu yolluyor. Bazı cesur ve vicdanlı insanların zaman zaman görevlilerin engellemelerine rağmen hasarlı binalara girerek hayvanları nasıl kurtardıklarına şahit oluyoruz. Taksiciler, otobüs şoförleri, kamyon şoförleri, depremzedelere yardımcı olabilmek için bu coğrafyanın her bir köşesinden harekete geçiyor. Depremin olduğu çevre illerde insanlar, sokakta kalanlar için evlerini açıyorlar. Bazı otel sahipleri, otellerini şimdiden turizme kapatmış ve depremzedelere

seferber etmiş durumda. Büyük şehirlerdeki bazı gece kulübü sahipleri, ''eğlenemeye vakit'' yok diyerek, işletmelerini kapatıp deprem bölgelerine gidip enkaz çalışmalarına katılıyor. Sanatçılar, oyuncular kültür dünyasının emekçileri sadece sosyal medyada değil, bizzat deprem bölgelerine giderek, yardım toplamak için elinden geleni yapıyorlar. **Yoldaşlarımız deprem bölgelerine erzak yollamak için gittikleri süpermarkette erzak alışverişi yaparken, onları hiç tanımayan insanların gücü oranında kendilerine para verdiklerini söylüyorlar.** Ve bir çocuk, 13 yaşında bir çocuk 2 gün sonra, yıkıntıların altından kuşu avucunda bir şekilde kurtuldu. Çocuk ölümün ağırlığına rağmen 2 gün boyunca kuşunu bırakmadı, birbirlerine tutunarak hayatta kaldırlar. Ve bu anlattıklarımız büyük resimden sadece birkaç çarpıcı karedir...

Bu sistemin sahipleri ve düşünürleri insanın ''özünde bencil'' olduğunu, ''rekabetin insan doğası'' olduğunu ve insan doğasının ''değişmez'' olduğunu sürekli ve sürekli biçimde pompalayıp dururlar. Bundan dolayı, insanlık için en uygun sistemin kapitalizm olduğunu ve kapitalist sistem için en uygun yönetimin ise demokrasi olduğu anlayışını savunurlar. Böylece ''özünde kötü'' olan, ''hırs'' sahibi olan insanların çeşitli yasalar tarafından sınırlandırılacağı, yasa karşısında herkesin eşit olacağını söylerler. Ama anlattıkları tamamen yanlıştır ve bir boyutuyla da şehir efsanesidir. **Yanlıştırlar çünkü;** Marks'ın da söylediği gibi **''insan doğası sürekli dönüşümün doğasıdır''**. İnsanlar farklı üretim biçimlerinde ve bunların doğurduğu farklı sosyal ilişkilerde başka türlü düşünür ve davranırlar. Sosyal ilişkiler ve bunların doğurduğu düşünceler toplumun üzerine bir dağ gibi düşer ve gücünü sürekli hissettirir. Fakat insanlar bir kere içinde yaşadığımız koşulların zorunluluk olmadığı bilincine varırlarsa, bilinçleri dönüşürse, maddi yaşamları da dönüşmeye başlar. 0 yüzden verili ve ''mutlak kötü'' bir insan doğası yoktur. **Şehir efsanesidir çünkü** dünya çapında işleyen kapitalist-emperyalist sistemin bizzat kendisi eşitsizlik

üzerine kuruludur ve sürekli olarak bunu pompalar. Buna en basit örnek depremlerde en fazla zarar gören -tek değil- bölgelerin temel halk kitlelerinin yaşadığı bölgeler olmasıdır. Yoksulluk içerisinde olan insanlar çaresizce yardım beklerken, üst sınıflar neredeyse sorun yaşamadan deprem bölgesinden uzaklaşabilir.

İnsanlar özleri itibariyle kötü değildirler, insanları kötü eden koşullar vardır. Koşullar insanların düşünce biçimlerini, bakış açılarını ve fikirlerini dinamize eder ve sürekli olarak etkisi altına alır. Beri yandan ise aynı koşullar insanların bu dehşetengiz dünya sisteminin ve onun yol açtığı sonuçların gereksiz olduğunu ve bundan mutlak bir şekilde kurtulunması gerektiği zorunluluğunu ve bilincini de ortaya çıkarır.

Biraz vicdan sahibi olan herkes bugün seferber olmuş durumda. Bu seferberlik sadece bu ülkede değil, bu ülke sınırlarının dışına taşmış durumda. **İnsanlar sosyal medyada ‘‘takipçi kazanmak için’’ değil, canları kurtarmak ve depremzedelere yardımcı olmak için seferberlik halindeler.** Bu çaba, bu cüret, bu fedakarlık bugün yaraların sarılması için önemli olduğu gibi, bu dünyanın radikal bir temelde ve mutlaka değişmesi zorunluluğu açısından da güçlü bir potansiyeli barındırır.

İnsanlık için, bu dünya ve üzerinde yaşayan canlılar için bir umut, bilimsel bir umut var. Şayet insanlar, kendilerini hapseden bu kahredici siyasi atmosferin biraz dışına çıkarlarsa, günlük koşuşturmalarının, ‘‘boğulmalarının’’, kariyer planlamalarının, sosyal yalnızlaşmalarının ve kişisel ‘‘tükenmişliğin’’ kaçınılmaz ve mutlak olmadığını anlayabilirler. İnsanlar kendilerini değiştirerek bu dünyayı değiştirebilirler. İnsanlar devrim için değişip, bu koşulları devrim için dönüştürebilirler. Bilimsel bir umut temelinde, bu sistemi alaşağı edip, sömürünün ve baskının olmadığı bir dünya perspektifiyle Yeni Sosyalist Cumhuriyet’i inşa edebilirler. **İnsanlık buna mecbur ve muktedirdir. Evet bunu yapabiliriz, hem de şimdi!**

Devrim: Umutsuzların Umududur

**Bob Avakian “GELECEĞİMİZ YOK ve NASILSA GENÇ YAŞTA ÖLECEĞİZ”
Üzerine Konuşuyor:**

Bu günlerde gençlerden, özellikle de etraflarında çok sayıda genç yaşta hayatını yitirenleri gören gençlerden sık sık duyduğunuz şeydir bu. Ve genel olarak genç nesiller arasında, hükümetlerin ve işleri kontrol eden insanların çevreyi yok etmeleriyle, Ukrayna’daki gibi savaşlarla beraber pek çok ülkede çok sayıda insanı yok edecek, hatta muhtemelen bir bütün olarak insan medeniyetini yok edebilecek şekilde işleri nasıl bu kadar berbat şekilde batırdıklarına ve herkesin geleceğini nasıl mahvettiklerine dair pek çok “kadercilik” duyarsınız.

Bir anlamıyla bu fazlasıyla doğru. Herkesin bir noktada öleceği elbette doğrudur. Şu anda çok fazla kişinin -hiçbir iyi sebep veya amaç doğrultusunda olmadan- çok genç yaşta öldüğü de doğrudur. Yalnızca bu ülkede değil, dünyanın her yerindeki halk kitleleri için hayat zaten yaşayan bir cehennemdir. Bir bütün olarak insanlık için bu sistem altında yaşamaya değer bir gelecek ya da hiçbir gelecek yoktur.

Ve mesele de budur. Bu sistemden kurtulmamız gerekiyor, onu devirmek ve kökten farklı ve çok daha iyi bir sistemle değiştirmek gerekiyor. Doğru olmayan şey, tüm bunlara dair hiçbir şeyin yapılamayacağı düşüncesidir. Bu kapitalist-emperyalist baskı, yağma ve yıkım sisteminin devamlı bir şekilde sürüp gitmesi için hiçbir sebep -hiçbir “değişmez zorunluluk” durumu- yoktur. Buna bir son vermenin ve onu kökten farklı ve çok daha iyi bir sistemle, özgürleştirici bir sistemle değiştirmenin bir yolu bulunmaktadır. Bunu yapmak için bir devrime, gerçek bir devrime ihtiyacımız var. Bu,

hayatınızı adamaya ve hayatınızı tehlikeye atmaya değecek bir şeydir.

Bu yalnızca bir “konuşma” ya da gerçekte hiçbir temeli olmayan bir “dilek” türünden bir şey değildir. Bu devrimin gerçekte nasıl gerçekleştirilebileceğine, ve bunu mümkün kılacak koşulların nasıl yaratılabileceğine, bu devrimin gerçekte nasıl kazanabileceğine, kuvvetli baskıcı güçlere bu sistemin canavarlığına karşı ihtiyaç duyulan ve radikal olarak farklı ve özgürleştirici bir sistemin gerçekte nasıl inşa edilebileceğine dair strateji ve plan geliştirmek için birçok çalışma yürütüldü ve her gün daha fazlası yapılıyor.

Son çalışmalarımda gösterdiğim gibi, şu an böylesi güçlü bir ülkede bile devrimin çok daha mümkün hale geldiği ender zamanlardan biridir. (Bunun böyle olmasının nedenlerinden, bu ülkedeki ve özellikle de bu ülkedeki yönetici sınıfların farklı kesimleri arasındaki çatışmaları incelediğim **“Felaket Bir Şey Ya da Gerçekten Özgürleştirici Bir Şey”*** içinde bu durumun onları nesiller boyu yaptıkları “normal şekillerde” yönetmeden artan şekilde alıkoyduğundan ve özellikle de bu devrime gerçekten ihtiyacı olan insanların devrimcilerin çalışmalarıyla sarsılarak bu nadir olasılığı fark etmeleri ve onun için aktif olarak çalışmanın bir parçası olmaları durumunda, bunun bir devrim için gerçek açılımlara yol açabileceğinden bahsettim. “Felaket Bir Şey Ya da Gerçekten Özgürleştirici Bir Şey”, Rusya’nın Ukrayna’yı işgalinden önce yazılmıştı. Bu çalışma, bu güçlü ülkede gerçekten devrim yapmak açısından temel bir analiz ve stratejik yön içermektedir. Bahsedilen temel ilke ve yöntemler, mevcut Rus işgali ve buna bağlı gelişen olaylar sonrasındaki mevcut duruma kesinlikle uygulanabilir ve uygulanması da gerekir.)

Bu ender fırsatı, bugün her yerde bizler gibi insanları devam eden ve çok daha kötüye gitme tehlikesi olan bu sistemin cehennemine mahkum ederek insanları yaşamaya değer bir yaşamdan mahrum ederek, insanlığı bir bütün olarak düzgün bir gelecekte ya da herhangi bir gelecekte mahrum ederek boşa

harcamayı göze alamayız... Tüm bunlar tamamen gereksizdir ve gerçekten insanlara layık olan ve insanlığımızın tüm potansiyelini ifade edebileceğimiz bir dünyamız ve geleceğimiz olabilir.

Şu anda bu stratejiyi ve planı uygulayan, bu devrim için her gün çalışan insanlar, devrimci komünistler (revcomlar) var. Buna dahil olmalısınız ve hayatınızı gerçek bir şey için değeri olmalı. Bu devrimi gerçekten nasıl gerçekleştirebileceğimize dair temel bilgileri edinmek için revcom.us adresine gitmeli ve YouTube'ta RNL – Revolution Nothing Less Show'u izlemeli, nasıl bu devrimin bir parçası olabileceğinizi ve daha çok insanı bunun için çalışmaya nasıl getirebileceğinizi öğrenmelisiniz.

Evet, bir noktada hepimiz öleceğiz. Ama nasıl yaşadığımız ve hayatımızın neye adandığı -uğruna savaşmaya ve hayatımızı ortaya koymaya istekli olduğumuz şey- tüm farkı yaratır. Bunu birçok kez söyledim ve son derece doğrudur: Devrim, umutsuzların umududur ve bir insanın hayatını devrime adanması, bir insanın hayatında yapabileceği en büyük şeydir.

Bu devrimin bir parçası olun, insanlığın özgürleştiricilerinin bir parçası olun ve çok daha fazla insanı katılmak için öne çıkarın.

Kaynak için: Revolution: Hope of the Hopeless Bob Avakian Speaks To “WE GOT NO FUTURE AND WE'RE GONNA DIE YOUNG ANYWAY” | revcom.us

*Felaket Bir Şey Ya da Gerçekten Özgürleştirici Bir Şey: Derin Kriz, Derinleşen Bölünmeler, Yaklaşan İç Savaş Olasılığı – Ve Acilen İhtiyaç Duyulan Devrim | Yeni Komünizm (yenikomunizm.com)